

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

květen 2016

10. ročník / 5. číslo



„Budete mi svědky... až na sám konec země.“ (Sk 1, 8)

Jak drahocenná a podivuhodná je to hostina!

Protože nám jednorozený Syn Boží chtěl dát účast na svém božství, přijal naši přirozenost; stal se člověkem, aby člověka zbožštil.

A nejen to: On všechno, co si z našeho vzal, plně vynaložil na naši spásu; své tělo nabídl Bohu Otci v obět' smíření na oltáři kříže a svou krev vycedil jako naše výkupné a jako očištnou lázeň, abychom byli vykoupeni z ubohosti otroctví a očištění ode všech hříchů.

Abyste však v nás zůstávala trvalá památka na toto veliké obdarování, pod způsoby chleba a vína zanechal věřícím své tělo jako pokrm a svou krev jako nápoj.

Jak drahocenná a podivuhodná je to hostina, přinášející spásu a plná všeliké lahodnosti! Neboť co může být vzácnějšího než tyto hody? Nepředkládá se nám totiž žádné maso telat a kozlů jako kdysi za mojžíšského zákona, ale nabízí se nám tu sám Kristus, pravý Bůh. Vzbuzuje snad něco větší podivení než tato svátost?

Žádná jiná svátost není spasitelná jako tato: Zbavuje hříchů, rozmnožuje ctnosti, naplňuje duši hojností všech duchovních darů.

Církev ji přináší za živé i mrtvé, aby měl každý člověk prospěch z toho, co bylo zřízeno pro blaho a spásu všech. A nikdo není s to vyjádřit sladkost této svátosti, neboť se v ní ochutnává duchovní blaženost přímo z jejího pramene a slaví se v ní památka oné závratné lásky, kterou Kristus ukázal svou smrtí na kříži.

A tak aby se nezměrnost této lásky přímo vryla hluboko do srdce všech věřících, ustanovil Kristus tuto svátost. Stalo se to při poslední večeři, když spolu se svými učedníky oslavil velikou noc a chystal se odejít z tohoto světa k Otci. Touto svátostí zanechal trvalou památku na své umučení, naplnil smysl starozákonních předobrazů, učinil největší ze svých divů a těm, které měl jeho odchod zarmoutit, připravil jedinečnou útěchu.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

9. května 2016 od 18,00 se v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat a pomodlit se společně s námi, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění biblických textů.

3. května 2016 od 18,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže oslavíme slavnost Nalezení sv. Kříže, tedy patrocinium naší rotundy.

15. května 2016 od 17,00 se bude v katedrálním chrámu sv. Vavřince slavit eucharistická slavnost Seslání Ducha svatého neboli Letnice. Při této bohoslužbě se bude udělat svátost bířmování. V tento den se nebude konat bohoslužba v rotundě Nalezení sv. Kříže.

22. května 2016 od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže oslavíme slavnost Nejsvětší Trojice.

Událo se

12. dubna 2016 od 18,00 nás do rotundy Nalezení sv. Kříže přišel navštívit další ekumenický host, který nám posloužil Božím slovem, nový synodní senior ČCE Daniel Ženatý. Po bohoslužbě s ním následovala ještě moc milá beseda v Communiu.

Narozeniny v květnu slaví:

Miroslav Albrecht, Lenka Anzari, Jaroslava Bačiková, Šárka Boldišová, Hana Doubková, Jitka Hejbalová, Anna Hubená, Mgr. Jan Jandourek, PhD., Jáchym Jandourek, Zdeněk Jeřábek, PhDr. Ing. Petr Krohe, Pavel Langhammer, Václav Ondráček, doc. PhDr. Zbyněk Pačes, Ivana Poláková, Miroslava Sedláčková, Zuzana Šeráková, Šimon Špaček, Francesca Šťastná, Amaya Tomanová, Jindřiška Urfusová.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1. 5. – 6. neděle velikonoční

Sk 16,9-15

Ž 67

Zj 21,10.22-22,5

J 14,23-29

Na Východě bývá zvykem přát si při loučení POKOJ. Právě tak se loučí Ježíš se svými učedníky: POKOJ VÁM ZANECHÁVÁM, SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM. NE TEN, KTERÝ DÁVÁ SVĚT, JÁ VÁM DÁVÁM.

Jsou to slova naplněná jeho vykupitelským dílem a vyvěrají z jeho smrti a vzkříšení. To není falešný klid paktu o dočasném neútočení, není to ani nečinnost, která se jako pokoj tváří. Pokoj je něco, po čem v hloubi své duše každý touží, a přesto ho sám nedosáhne, pokud ho nepřijme od Boha jako dar.

Ježíšův pokoj není jen vyrovnanost a vnitřní klid - i svět dokáže duševní hygienou, psychoterapií a medikamenty nabídnout zmítanému nitru zklidnění. Ale to, co dává Ježíš, je víc: je to podíl na jeho vítězství, na jeho životě a slávě. Ježíšův pokoj znamená, že naše vztahy jsou proměněny v lásku, která všechno vydrží a přetrvává, v lásku chápající a sloužící. S Ježíšovým pokojem v srdci pochopíme, že Ježíš nejde na kříž jako poražený blázen a snílek, protože nestačí na svět s jeho násilím a zlobou, ale protože je poslušen Otce až do konce.

3. 5. – Slavnost Nalezení sv. Kříže

Zj 5,6-12 (Zj 1,5-8)

Ž 118

1K 1,18-25

L 24,35-48

Slovo o Kristově kříži, je tomuto světu nesrozumitelné a cizí. Poznal to apoštol Pavel ve starověkém Korintu, poznáváme to i my v postmoderní Praze. Jak může smrt jednoho člověka mít tak obrovský význam pro celé lidské společenství? Jak se může dotýkat mého života, který je přece ovlivňován úplně jinými a protichůdnými vlivy a okolnostmi?

Z hlediska strážlivého a přesného uvažování jsou to zcela oprávněné otázky. Ale Bůh odpovídá jinak než bychom čekali. Před jeho logikou nám nepomáhá ani náš rozum. Jen tehdy, když odložíme naše přehnané sebevědomí a vzdáme se svých útěků do otázek a argumentů, můžeme ve zvěsti o kříži poznávat boží moc.

My nezápasíme o spásu světa, nám jde o daleko menší věci. Možná o opravdovost, kterou měli první křesťané, o ostrůvek naděje v bezbřehém moři vyčpělosti, o ostrůvek, uprostřed něhož je možno nalézat kříž a právě proto vzkříšení. Protože jen cesta procházející křížem vede do Boží blízkosti.

5. 5. – Slavnost Nenebevstoupení Páně

Sk 1,1-11

Ž 47 (Ž 93)

Ef 1,15-23

L 24,44-53

Věříme-li, že Bůh povýšil Ježíše Krista nade vše, pak to znamená, že nikdo kromě něho nemá na člověka vlastnické právo. Člověk patří Bohu a proto se křesťanská víra musí vzepřít všemu, co snižuje lidství. Vy-znáváme-li, že „vstoupil na nebesa“, potom víme, že toto vyznání má své pokračování: „sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé“. Kdo tedy může soudit člověka, kdo si na něj může dělat nárok? Jen ten, který sedí na pravici Otce!

Takové vyznání mobilizuje k zápasu o lidskou důstojnost a k zápasu proti všemu, co člověka ohrožuje. Postavit se proti silám, které ohrožují svět a život na něm, není jistě snadné, ale nejsme sami. Je s námi ten, který „je vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva“. To je naše naděje. Nejsme sami, Bůh nám dává pomoc.

8. 5. – 7. neděle velikonoční

Sk 16,16-34

Ž 97

Zj 22,12-14.16-17.20-21

J 17,20-26

Celá Ježíšova velekněžská modlitba, která vrcholí v dnešním evangeliu, je jakýmsi paralelním textem Janova prologu: je v ní tajemství vtělení, nenávisť temnot vůči světlu, jednota i tajemství poznání Ježíšovy věčné slávy. Ježíš se rozloučil se svými nejbližšími, a teď ještě musí mluvit s Otcem.

Odevzdává pod jeho ochranu své učedníky, které mu Otec svěřil, které on připravil a vychoval, a které pověřil, aby v jeho díle pokračovali. Modlí se za naše posvěcení. On, který nás naučil se opravdově modlit, se modlí za nás a s námi.

Otče, svět tě nepoznal, modlí se Ježíš. I v nás ten svět má někdy převahu, jsme strašně jiní, zůstává v nás závist, lenost, malost a hlavně nepokoj. Ale Kristova láska uzdravuje. A tak tou poslední myšlenkou je myšlenka na lásku a touhu po sdílení Boží lásky, lásky mezi Otcem a Synem. Ježíš ví, o čem mluví, protože Ježíš Otce zná a má s ním nejdůvěrnější společenství. Tak se má láska, s níž byl Ježíš poslán na svět, dokonale dovršit. To je vize eschatologické jednoty - Bůh všechno ve všem. A pro nás výzva, abychom se tomu všemu otevřeli.

15. 5. – Slavnost Soslání Ducha svatého

Sk 2,1-21

Ž 104

Ř 8,14-17

J 14,8-17(25-27)

Když se zamyslíme, co vlastně způsobil Duch svatý s apoštoly, jak je proměnil, nacházíme tu tři nové skutečnosti: Především přestali mít strach. Předtím se schovávali za zavřené dveře, konspirovali, ale teď, naplnění Duchem svatým, vyjdou ven a zvěstují. To druhé je, že jsou zbaveni pocitu méněcennosti. Galilejští rybáři, víceméně negramotní a obyčejní lidé se najednou nebojí postavit se před zástupy lidí ze všech končin a svědčit o Kristu. Vědomí jeho pravdy jim dává sílu a klidnou jistotu. To třetí, co z nich zmizelo, je malomyslnost. Nepřipouštějí si myšlenku, že ti lidé do Jeruzaléma přišli kvůli něčemu jinému, že byli vychováni a vyrůstali v jiném názoru a že jsou nepřipraveni slyšet evangelium, nepochopí ho a nebudou mít o ně zájem.

Soslání Ducha svatého na apoštoly a na církev, to nebyla jednorázová záležitost. Je to stále probíhající proces.

Letnice zůstávají otevřené do budoucnosti. Ježíš bude se svým lidem ve všech zkouškách až do dovršení světa. Duch svatý přichází znovu a znovu. Přes všechny naše nedostatky. Tak se letnice dostávají až k nám, jsou naši budoucností a naši nadějí.

22. 5. – Slavnost Nejsvětější Trojice

Př 8,1-4.22-31

Ž 8

Ř 5-1-5

J 16.12-15

Slavíme-li svátek Nejsvětější Trojice po Vánocích, Velikonocích a Letnicích, pak vlastně jen rekapitulujeme to, co jsme během tohoto období prožili. Výchozím bodem je náš vztah k Ježíši Kristu, našemu Vykupiteli. To je střed křesťanské víry a odtud se rozbíhají paprsky ke dvěma dalším osobám Trojice - k Otci v nebesích, který Ho poslal, a k Duchu svatému, který Ho mezi námi připomíná a oslavuje; ke skutečnosti stvoření a ke skutečnosti posvěcení, k domovu v nebesích a ke službě na zemi. A to vše s vírou, že Bůh Izraele nezůstal kdesi nad nebesy, Ježíš je víc než jen Boží muž a Duch svatý je víc než nějaký bezejmenný proud božské energie.

Vztahy uvnitř Trojice mají být inspirací pro vztahy uvnitř církve. Proto se Ježíš modlí, „aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.“. Jinými slovy: „Ať to mezi křesťany funguje jako mezi námi, Otče. Ať jsou vztahy v církvi pro nevěřící lidi natolik přesvědčivé, že je to povede k poznání Spasitele.“

Kristus nám zjevil tajemství Trojice. On nám také zjevil, že má v úmyslu připojit nás k tomuto společenství, nás stvořené k jeho obrazu, že máme být společenstvím v jednotě, jednotou v různosti, a že k této jednotě v různosti spěje celý vesmír, všechno stvoření.

26. 5. – Slavnost Den díky za eucharistii

Gn 14,18-20

Ž 110

1K 11,23-26

L 9,11b-17

Teilhard de Chardin napsal hlubokou meditaci o tom, jak všechna přijímání tvoří vlastně jedno jediné přijímání - communio, což zároveň znamená společenství, spojení. Přijímáme Krista a on zároveň přijímá nás. My jsme přijímáni, my jsme jím asimilováni a proměňováni.

Dnešní slavnost je poděkováním za Eucharistii a výzvou k zamyšlení nad tím, co pro nás tato svátost znamená.

Zázračné nasycení je předobrazem sv. přijímání. Nejsvětější slouží tisícům k jídlu. Rozmnožuje se a neubývá ho. Je to náznak věčné hostiny v říši nebeského Otce.

Oslava Těla a Krve Páně je oslavou společenství církve s Kristem. Dnem díky za eucharistii, díky za ruce a srdce spojené kolem oltářů, díky za to, že z nás tato svátost činí rodinu, společenství. A že setkání s Kristem v eucharistii znamená pro člověka pozvednutí z hříchu k životu v milosti, z beznaděje k pravé a plné naději a ze smrti do života vzkříšeného Krista.

29. 5. - 9. neděle v mezidobí

1Kr 18,20-39

Ž 96

Ga 1,1-12

L 7,1-10

Člověku se až tají dech, když slyší o takové víře. Setníkova víra je vojácky jednoduchá, skoro až naivní, přímá, bez všeho náboženského kličkování. Dovedeme vůbec ještě takto věřit? Nejsme už dávno ve své víře unavení a smíření s tím, že se v našem životě stejně nic nezmění? V setníkových slovech jako by do nehybného kostelního vzduchu zavanul čerstvý vítr zvenčí. Duch odvážné, sotva narozené víry, která je sice nezkušená, ale také nezkažená těžkopádností, na kterou jsme již dávno zvykli.

Setníkova víra je pozoruhodná právě tím, jak věří pouhému Ježíšovu slovu. Nepotřebuje žádné náboženské zaručené metody. To důležité, mocné a uzdravující je tu pouhé Ježíšovo slovo. Nebojme se věřit tomu, co nám Ježíš slíbil. Žádný z nás není hoden Boží pomoci. Ale na jeho slově můžeme postavit svůj život, svou budoucnost a naději.

31. 5. – Svátek Navštívení Alžběty Panou Marií

1S 2,1-10

Ž 113

L 1,39-56

Dnes čteme evangelium, v němž Alžběta chválí Marii slovy: "Blahoslavená, která jsi uvěřila." Je tu řeč o Mariině víře. Dokonce si myslím, že největším oceněním Marie není vyhlášení za tělesnou matku Vykupitele, ale ta poslední věta evangelia: Blahoslavená, která jsi uvěřila. Maria je blahoslavená pro svou víru.

Maria přichází k Alžbětě, aby jí pomohla a aby se s ní podělila o svou radost a o své štěstí. Maria roste tím, že slouží, že se vydává. A každý člověk roste jedině tím, že se vydává, že dává své místo Kristu.

Slavná Mariina píseň Magnifikat, kterou se tak často modlíme, ukazuje velebnost Božích činů, jeho moc, svatost a lásku, ale vypovídá také něco o Matce Boží.

Blahoslavená, která jsi uvěřila. Blahoslavení, kteří uvěřili. To je víra, kterou nás učí Maria, která se bez výhrad spolehla na Boží slovo.



Svatá Johanka z Arku



V roce 1415 začíná třetí etapa stoleté války mezi Francií a Anglií. Angličané postupně zabírali od roku 1415 celou severní Francii. V roce 1420 sepsali francouzský král Karel VI. a anglický král Jindřich V. smlouvu, ve které se dohodli na tom, že nárok na francouzskou korunu přichází po Karlově smrti do rukou Anglie. Ovšem následně na to oba králové zemřeli, a tak se francouzský trůn získal Jindřich VI., který byl v té době ovšem ještě miminim. Zcela se tak opomnělo dědické právo pro dauphina Karla, syna francouzského krále.

Ten se na základě této smlouvy stáhnul do ústraní, konkrétně do Chinonu, a vzdal se zcela jakékoliv aktivity. Právě do této době žila Johanka z Arku. Pod útlakem Angličanů činících si nárok na Francii. Johanka se tedy narodila 6. ledna 1412 v

malé francouzské vesničce na severu jménem Domrémy a od svých třinácti let začala slyšet hlasy svatých. Do té doby se věnovala rolnické a zemědělské práci. Převážně je známá hlavně jako pasačka ovcí. Od svých rodičů měla řádnou křesťanskou výchovu, ale nikdy se nenaučila číst ani psát.

Přesto ji tři roky archanděl Michael, sv. Kateřina a sv. Markéta připravovali na to, že má zachránit Francii. Předali jí konkrétně tři úkoly. Dodat dauphinovi odvalu, osvobodit Orleans a nechat pomazat Karla na krále v Remeši. I když to všichni považovali za dětské blouznění, Johanka svým hlasům věřila a tak se vydala začátkem roku 1429 do pevnosti Vaucouleurs za Robertem de Baudricourtem. Doprovod jí dělal její strýc, aby ji ochránil na cestě přes nepřátelské území. Roberta pak žádala o mužský šat a družinu s koňmi, která by ji doprovodila do Chinonu za budoucím králem. Přesvědčit ho však nebylo příliš snadné a tak pomohla spíše její vytrvalost, kdy čekala několik dní v chladu před branami jeho pevnosti.

Když však dorazila konečně po týdnech do Chinonu, čekala ji další zkoušky. Přezkoumávali ji duchovní i univerzitní profesori, aby posoudili její věrohodnost. Johanka nakonec všechny přesvědčila, že je tou, která má osvobodit Francii. Lotrinskou pannou, která bude poslána na pomoc, až Francii bude nejhůř, jak předpovídala legenda. Hlasy ji pak prozradily, že v jednom kostele v Fierbois je pro ni pod oltářem zakopán meč ozdobený pěti kříži. Tento meč skutečně našla, ale nikdy jej nepoužila. Stal se určitým symbolem jejího rytířství. Stejně jako krouheve, kterou si nechala udělat a ozdobit ji dvěma jmény – Ježíš a Maria.

Životopisy svatých

Ve chvíli kdy stanula v čele vojska, nechala z něj vyhnat všechny prostitutky a vojáky nutila k modlitbám a zpovědi. Následně listem vyzvala anglická vojska, aby se vzdali bez boje a opustili Francii. Ti, tak bohužel neučinili a tak Johanka vedla své vojáky do bitvy, která byla po dlouhou dobu pro Francii vítězná. Dne 8. května 1429 osvobodila Orleans a tak se z malé pasačky ovcí z Domrémy stala Panna Orleánská, kterou Francouzi začali ctít a provolávat jí slávu.

Následně národní hrdinka vyhrála se svým vojskem i další bitvy a osvobodila cestu do Remeše se slavným vítězstvím u Patay, při kterém byly nulové ztráty na francouzské straně. Nic již nebránilo tomu, aby mohl být dauphin Karel korunován na krále, k čemuž došlo 17. července 1429 v remešské katedrále. Nově korunový Karel VII. se pak začal věnovat politice a nechal Johanku a její výzvy k boji na osvobození Paříže stranou. Ještě jí a její rodině udělil šlechtický titul.

Ovšem dle pokynů od svých hlasů Johanka svůj úkol už splnila, přesto se Panna rozhodla, že se svým vojskem vyrazí k Paříži. Cestou se jí zlomil meč, začátkem září byla v bitvě dokonce zraněna šípem. Nic z toho pro ni však nebylo varováním, opět usedla na koně a chtěla vést svá vojska dál. Její odhodlání se ještě zvýšilo ve chvíli, kdy zjistila, že král Karel VII. uzavřel s nepřítelem příměří. V květnu 1430 táhla na Compiègne a tam byla patrně zradou zajata Burgundany a následně prodána Angličanům. Francouzský král ji nepomohl, vymlouval se na prázdnou státní pokladnu, která byla vypleněna dlouhými boji. Johanka se několikrát pokusila o útek, ale všechny její pokusy skončily neúspěchem. Nakonec byla převezena do Rouenu až koncem prosince 1430, kde s ní měl být veden soudní proces.

Angličané se totiž rozhodli této ikony, která stále vzbuzovala posvátnou úctu v lidech vyřešit jednou pro vždy. V Rouenu soud, který začal až koncem února 1431, vedl francouzský biskup Petr Cauchon. Celý proces byl však podvodný a snažil se Johanku nachytat a usvědčit ji jako kacířku, která vše konala ve spolčení s ďáblem. Johanka stále žádala o možnost svátosti smíření, která ji byla stále odpírána. Po dlouhých soudních jednáních, při kterých byla stále držena jako anglická zajatkyň, ji při zasedání soudu 24. května 1431 donutili podepsat úpis, ve kterém přiznává svou vinu v plném rozsahu. Je ovšem možné, že jí tento úpis vůbec nebyl přečten, resp. že jí byl přečtený jiný (že nebude nosit mužský šat, zbraně, že si nebude stříhat vlasy...). Úpis podepsala křížkem, i když je doloženo, že se uměla podepsat svým jménem.

A handwritten signature in black ink that reads "Johanne". The script is cursive and somewhat stylized, with a long, sweeping initial 'J'.

Životopisy svatých

Ovšem ať se pak stalo cokoliv, 27. května 1431 na sebe Johanka opět oblékla mužský šat. Ať to bylo proto, že byla stále držena jako vojenská zajatkyň, či proto, že ji nebyla podána slibovaná svátost oltářní, se již asi těžko dozvíme. Každopádně se tím zpronevěřila svému odvolacímu úpisu a byla tak prohlášena za opětovně upadlou do bludu.

Dne 30. května 1431 jí byla postavena hranice. Přála si mít před očima kříž a dovolávala se Ježíše v bolestných mukách.

Již v roce 1449 se Karel VII. začal snažit o rehabilitaci své národní hrdinky, kterou zradil, když ji měli v ruce Burgundané. O dalších šest let později zahájil římský biskup Kalixt III. rehabilitaci procesu a tak 7. července 1456 bylo Johančino jméno v Rouenu očištěno. Na blahorečení si však Johanka musela počkat až do 20. století. Svatořečená byla až 16. května 1920 Benediktem XV.

Snad můžeme ještě zmínit, že v době, kdy vyvrcholily husitské spanilé jízdy, napsala v březnu 1430 dopis do Čech. Aspoň je jí autorství připisováno. Husity Johanka z Arku upozorňuje na to, že podlehlí pověrám a vyhrožuje jim, že proti nim zakročí hned jako skočnící s Angličany. Nabízí jim však také pomoc, pokud se obrátí zpět na pravou víru.

Někteří historikové vyjádřili jisté pochybnosti o skutečném autorství listu. Domnívají se spíše, že dopis napsal písař Johanky na objednávku přímo z českých zemí. Co je však největší kuriozita, že i když byl tento dopis velmi protikacířský, Johančini soudci to zařadili v procesu s ní mezi důkazy obžaloby.



Farní vyúčtování za měsíc duben 2016

Příjmy:

| | |
|--------------------|-----------|
| sbírky | 4 834,- |
| příspěvky..... | 3 197,- |
| dar 2015 | 250 000,- |
| úroky z účtu | 370,- |

CELKEM:..... 258 401,-

Výdaje:

| | |
|-------------------------|---------|
| Communio (nájem)..... | 843,- |
| Communio (služby) | 280,- |
| Telefonica O2 | 599,- |
| varhanní doprovod | 3 250,- |
| občerstvení..... | 348,- |
| poplatky za účet | 87,- |

CELKEM:..... 5 407,-

ROZDÍL: 252 994,-

Běžný účet k 30. 4. 2016: 1 405 789,-

Pokladna k 30. 4. 2016: 42 340,-

CELKEM: 1 448 129,-